

РЕШЕНИЕ

№ 4555

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4079** по описа за **2022** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. срещу Решение № 20027526 от 05.04.2022 г., постановено по НАХД № 10899/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, (НО), 16-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006820/22.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл. 415, ал. 1 КТ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за неизпълнение на дадено предписание по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ.

В жалбата е посочено, че в решението на СРС неправилно се приема изплащането на паричните суми на служителя, за което са дадени предписания от контролните органи. Счита, че е налице влязъл в сила административен акт, който следва да се изпълни от работодателя. Поддържа, че е недопустимо със свидетелски показания да се установява факти по изплащане на трудови възнаграждения и възнаграждения за командировка. Претендира разноси.

Ответната страна оспорва касационната жалба и споделя мотивите на въззивния съда. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е направил своите фактически констатации. Прието е, че за периода от 06.03.2020 г. до 26.03.2020 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ извършили проверка на [фирма]. Същите констатирани, че не са представени платежни документи, установяващи изплатените на И. П. дневни пари за командироването му през месец февруари 2020 г. За извършената проверка бил съставен протокол № ПР2006820/26.03.2020 г., с който на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ на [фирма] било дадено задължително предписание № 7 – да изплати на И. П. дневни пари за командироването му през месец февруари 2020 г. в срок до 22.03.2020 г., който срок впоследствие е коригиран на 22.04.2020г. Констатирано е, че с протокол от 09.06.2020 г. не е изпълнено даденото указание, което се подкрепя и от дадените писмени сведения на управителя на дружеството.

Районният съд е приел, че от представените по време на проверката документи, трудовият договор с И. П. е бил прекратен със Заповед № 22/14.02.2020 г. Съдът е достигнал до извод, че на 14.02.2020 г. същият служител се явил в офиса на дружеството и се ядосал при връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношения. Същият отказал да подпише връчването на заповедта и взел парична сума без да подпише ведомостта. Прието е, че за тези обстоятелства е съставен протокол от 14.02.2020 г., като на служителя е изпратена покана по пощата за подписване на заповедта, трудовата книжка и други документи. Пратката била върната като непотърсена, с пощенско клеймо на 19.02.2020 г. Районният съд е приел, че разписката за изпратена пратка е съставена от трето неучастващо по делото лице – [фирма], поради което кредитира информацията от протокола, съставен на 14.02.2020 г. Въз основа на горното е прието, че са изплатени дневните пари за командироването му през месец февруари 2020 г., за което е дадено предписание.

Решението е неправилно.

Настоящият състав намира, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. При съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Налице е дадено по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ предписание № 7 в Протокол за извършена проверка от 26.03.2020 г. (коригиран с решение от 27.03.2020 г.), в което ясно е указано на [фирма] да изплати на И. П. дневни пари за командироването му през месец февруари 2020 г. в срок до 22.04.2020 г. Даденото предписание представлява индивидуален административен акт, който е влязъл в сила, предвид липсата на данни за неговото оспорване по административен или съдебен ред. Следователно, задължението за изплащане на възнаграждение следва по силата на този акт, като всички възражения, относно дължимостта му следва да се разгледат в такова производство. В това предписание е прието, че сумата не е изплатена към датата на издаването му и следва да се изплати в посоченият срок. Евентуалното

заплащане на възнаграждението преди това е следвало да се прецени в евентуално производство по обжалване на посоченото предписание, т. е. това възражение е ирелевантно в настоящото производство. В тази връзка районният съд неправилно е обсъждал възражения за извършено плащане, което се твърди да е осъществено преди даване на предписанието (друго би било положение за възражения за плащане след влизане в сила на предписанието).

От съставения протокол от 09.06.2020 г. и писмени сведения на управителя на дружеството се налага извод, че процесното предписание не е изпълнено в указания срок до 22.04.2020 г.

Липсата на изплащане на дневни пари за командировка през месец февруари 2020 г. от страна на работодателя и изпълнение на дадените предписания от Д „ИТ“ следва извода за осъществен от обективна страна състав на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ - който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

Наложена имуществена санкция е минимален размер, поради което липсва и възможност относно изменение по размер на наложеното наказание. Липсва и възможност за прилагане на института на „маловажния случай“, предвид изричната законова забрана.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на съда, намира от правна страна, че съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ е осъществен от фактическа и правна страна от [фирма], за което процесното решение следва да се отмени като неправилно и се потвърди издаденото наказателно постановление.

С оглед изхода на спора на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции, което е в размер на 80 лева за всяка (общо 160 лева), съгласно чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град -XV касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20027526 от 05.04.2022 г., постановено по НАХД № 10899/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, (НО), 16-ти състав, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-006820/22.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл. 415, ал. 1 КТ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за неизпълнение на дадено предписание по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ.

ОСЪЖДА [фирма] ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 160 лева, представляваща направени разноски в двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.